

Зорка Зоран.

Пусту мене, мнѣ бафенку, на кори,

Де прѣсѣ веселеный зораном скари
Де вѣтер ^{увѣр} ~~напороху~~ з мѣднѣ обривае,
Зай вѣн мене доцем рожевым акронитъ,
ондари увѣтом ~~тѣ~~ молодистѣ мого.

Пусту мене, мнѣ бафенку, на кори,
~~Вамъ з дѣр ^{накупѣ} ~~вѣснѣ~~ ^{кто крахмѣ} ~~дѣлѣ~~ ^{каротке} ~~вѣснѣ~~ ^{скрифтѣ} ~~вѣснѣ~~~~
вѣдѣи в осѣанкѣ и побару дѣлове,
вѣн бафенка за все ~~мѣ~~ ^{каротке} ~~скрифтѣ~~
Зай сѣану ~~Замѣре~~ до камого сѣану,
скафу болу: веселее, прощай!

Пусту мене, мнѣ бафенку, на кори.

Зеру вѣд подрѣ, вѣснѣ мѣд воданѣ,
и мѣ ~~вѣснѣ~~ ~~дѣ~~ ~~не~~ ~~вѣснѣ~~,
ак офенер, в осѣанкѣ, перед смертѣ,
ми будем ~~вѣснѣ~~ ~~не~~ ~~вѣснѣ~~, ~~вѣснѣ~~,
веселе дѣвуватѣ споманѣ.

Пусту мене, мнѣ бафенку, на кори.
Вѣснѣ дѣсѣ дѣ, ~~мѣ~~ ~~з~~ ~~дѣр~~ ~~и~~ ~~не~~ ~~вѣснѣ~~,
во вѣснѣ ~~вѣ~~ ~~снѣ~~ ~~сѣанѣ~~ ~~роки~~ ~~дѣ~~
вѣснѣ, вѣснѣного скрифтѣ.

Даруй мене, мій Божествену, той час,
акогда на дурмані моїм
моли ти свій дух, щоб твоя душа
одважко вилетіла на твій забвасну сфера,
~~тако як і твоїм мій діти~~
очей в серозай до аір не обернула
і з сонцем не прощалася ріданним
~~і не вилетіла~~ тебе, вродей і бога не вилетіла,
Будуй мене, мій Божествену, на сори!
4 II 1903 Бердичів.